Elfde jaer. Nr 82. Zaterdag, 9 July 1864.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt s'dingsdags, s'donderdags en zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by M. COLLEE, boekdrukker uitgever van dit blad, groote markt, nº 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement is bepaeld op 7 fr. binnen de stad.
» » 8 fr. buiten »
Een blad afzonderlyk . . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . . 15 »
De reklamen » . . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duydelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, of wel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven gemeten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 9 JULY.

Kamer der volksvertegenwoordigers.

Wy hadden gisteren en eergisteren in de Kamer der volksvertegenwoordigers, eene nieuwe uitgave van hetgeen er den voorgaenden dag was voorgevallen. Na twee opeenvolgende naemafroepingen, is M. de voorzitter nogmaels gedwongen geweest te verklaren, dat de vergadering te weinig in getal was om te mogen beraedslagen, en by gevolg, dat de vergadering, tot den volgenden dag, ten 2 uren, verschoven zou worden. Gisteren gelyk den voorgaenden dag, hebben al de leden der regterzyde zich onthouden in de zittingszael te verschynen; 56 leden waren er maer tegenwoordig.

Er was min volk in de publieke en byzondere tribunen. De diplomatische tribuen was ledig. Talryke groepen nieuwsgierigen stonden nogtans voor het Paleis der Natie; maer alles is in de meeste orde gebleven. In 1857, was het wel verschillig: het straetpubliek werd door leden van de doctrinaire minderheid uitgedaegd, die van groep tot groep het vuer opstookte, terwyl M. Frère den opstand-brand in het inwendige der Kamer aenstak, roepende met eene geveinsde verontweerdiging: « Weg met de kloosters! » M. Rogier, van zynen kant, diskuteerde tot uitputting zyner lichaemskrachten toe.

De regterzyde onthoudt zich op eene weerdige wyze. Zy gaet in de straten niet, om het volk op te hitsen tegen het gouvernement en deszelfs revolutionnaire meerderheid, omdat het haer doel niet is door de hulp der kasseisteenen in de wetgevende Kamers te komen. Zy onthoudt zich omdat zy het voorwerp aller aenvallen, aller ongeregtigheden geweest is, en dat zy aen de beschimpingen werd blootgesteld van een kabinet en van eene meerderheid die het vertrouwen des lands verloren hebben; zy onthoudt zich, daer zy haer handteeken op eenen party-akt weigert, welke akt alle treffelyke gewetens kwetst en voor doel heeft de ontkenning onzer wetten en onzer constitutionneele grondbeginselen; zy onthoudt zich omdat zy geene party-*wet* wil helpen maken, die heimelyk aen de wetgevende magt wordt voorgesteld, om by ons de onstandvastigheid der wetten en principen in te brengen, en aldus de Grondwet door den partydrift te vervangen.

Luiksch-Limburgschen yzeren weg. — Berigt.

Het publiek is verwittigd dat ter gelegenheid van het bezoek van ZYNE KONINGLYKE HOOGHEID MONSEIGNEUR DE HERTOG VAN BRABANT te Luik, en der groote feesten welke in deze stad zullen plaets hebben op *zondag* en *maendag* 10 en 11 der loopende maend, *een spéciale trein op gezegde dagen van Rocour naer Tongeren zal vertrekken om 10 uren 's avonds.*

Deze trein zal stil houden te Liers, Glons en Nederheim.

Er zullen omnibus vertrekken van Luik, quai sur-Meuse à l'Eau Nº 58, om 9 uren 's avonds, in correspondencie met gezegde speciale treinen.

Men zal met voldoening vernemen dat er binnen eenige dagen op den yzeren weg van Tongeren naer Luik een nieuwe trein zal ingerigt worden, vertrekkende van Tongeren om 7 uren 's avonds om een uer later in onze statie terug te keeren.

Men schryft uit Horpmael, aen den *Tyd*:

Uw beroemde kunstschilder Wauters heeft dezer dagen een waer meesterstuk in de kerk van Horpmael (Limburg) komen plaetsen. Wy achten het ons eene pligt UEd. een omstandig verhael van het feest, dat ter gelegenheid van de inhuldiging van dit schilderwerk heeft plaets gehad, mede te deelen.

De groote straet van Horpmael was in eene jeugdige wandelbaen veranderd, de jaerschriften duidden het doel van het feest aen; wy schryven er eenige af.

Aen de pastory, die vooral prachtig versierd was, las men:

FELIX DIUQUE VIVAT WAUTERS! HORPMALENSES GUNGTI VOVENT.

Aen de ark van den onderwyzer:

LANG LEVE DE SCHILDER EN ALLE ZYNE VRIENDEN!

Aen de kerkdeur:

BENEDICAT CHRISTUS CIVES IN HORPMAEL!

Om half tien vormde zich de stoet: de kinderen met hunne vaentjes van de H. Kindschheid traden vooruit, de gilde met ontplooide vaendel, daerna de koorkinderen, in romeinsch gewaed, en eene groote menigte volks. Aen de pastory werd de heer Wauters begroet door twee jonge meisjes, Mejufvr^e Renson en Rober, waervan de eerste namens de kinderen, de tweede namens het gemeente- en kerkbestuer het woord voerde. De eerste zegde onder andere: « Ik ben gelast namens de kinderen van Horpmael » UEd. te zeggen hoezeer wy u dankbaer zyn om zoo leven- » dig, zoo natuerlyk, zoo goddelyk onzen goeden Jesus te » hebben afgemaeld. Uwe schildery zal voor ons en al de » kinderen van Horpmael eene altyddurende uitnoodiging » zyn om Jesus meer en meer te beminnen, Hem aen te » kleven en dankbaer te zyn, en daerdoor zyne zegeningen » over ons en onze geliefde ouders te trekken. Dit is het » doel dat gy, christene kunstenaer, beoogd hebt, en gy zyt » er volkomen in geslaegd. Wy wenschen er u geluk over, » en wy zullen er u onze erkentenis over betoonen met » dagelyks over u, uwe duerbare echtgenoote en uwe » teergeliefde kinderen den zegen van Jesus af te smeeken. » Dat by met u zy en blyven in der eeuwigheid! Leve de » heer Wauters! Leve de christene kunstenaer!

De tweede drukte zich in dezer voege uit:

« Mytheer Wauters! De eerw. heer Pastoor, die niets » spaert om onze kerk en hare altaren op te luisteren, is er » in gelukt, dank uwe onbaetzuchtigheid, dank uwe gods- » dienstige gevoelens, onzen hoogen altaer met een pronk- » stuk te versieren, dat eens uw naem met dien van Horp- » mael moet onsterfelyk maken.

» Ik kom in naem van onzen eerbiedweerden herder, in » naem van ons kerkfabriek en gemeentebestuer, in naem » van al de inwooners, UEd. eenen hertelyken en welge- » meenden dank betuigen.

» Kom met ons uw kunstwerk aen God, die u dit ingaf, » aen dien goeden lieven Jesus, dien gy zeker van herte » bemint — gy kundet hem anders zoo levend en goddelyk » niet voorstellen — opdragen, wyl deze eerbiedweerde » priestreurei met ons zyne gebeden ten hemel gaet sturen, » opdat God u, uwe familie, onzen herder en zyne schapen » gelieve te zegenen, en ons allen in den hemel rondom dien » goeden lieven Jesus vergadere en daer u eene kroon ver- » leene, kostbaerder en van langeren duer dan al de lauwe- » ren die gy reeds in het kunstperk hebt geplukt en nog » moet plukken.

» Leve de belgische schilderschool van ware vrome chris- » tene kunstenaren! Leve Karel Wauters! Geluk de paro- » chie van Horpmael met haer schoon en onsterfelyk » meesterstuk! »

De hoogmis begon onmiddelyk na de inkomst der kerk; doch een woord over de ontdekking der schildery; als den zeer eerw. heer Van Loon en den schilder het wywater was aengeboden, werd de gordyn weggeschoven die de schildery bedekte en er ging als een elektrieke schok door al de omstanders; ook de schildery is zoo betooverend schoon van kleuren, van samenstel, uitdrukkingen, en zoo harmonisch is het licht er op verspreid, de Christus die er op prykt zoo goddelyk afgebeeld, de moeder die haer kind aenbiedt, het kleine lieve dat de Zaligmaker zegent zoo levend voorgebragt, dat men zich als tegenwoordig voelt by de ware

BLAUWBAERD, DE CHINEES.

(*Vervolg*)

Dat dunne wolkje aen den helderen hemel der teederhartige echtelingen liet welhaest geen spoor meer achter, en zy gebruikten hunne thee weder met elkander in liefde, onder scherts en zoete kozery. — Eens, toen zy zich weder hadden nedergezet, voor dat belangryk gedeelte hunner dagelyksche bezigheid, proefde Ho-Fi, die 't eerste kopje had geledigd, dat de thee niet zoo goed smaekte als gewoonlyk, en in zyn argeloos misnoegen eene Chinesche verwensching niet weêrhoudende, wenschte hy luide, dat de wortel verdrogen mogt van den boom, aen welken zulk een bogt van thee was gegroeid.

— Wat zegt gy daer!? riep Slo-Sli spotachtig uit. Die thee niet goed van smaek? — Na zoo veel zorgen als uw vriend er aen heeft ten koste gelegd! — Eene verwensching voor al zyn planten, begieten, zuiveren en snoeijen! Gy zyt ondankbaer, myn lieve!

Ho-Fi zette het kopje, dat hy weder had opgenomen, ylings neder en werd bleek.

— Wat meent gy daermede?! vroeg hy.

— Ik heb 't u immers gezegd, lieve Ho! ging Slo-Sli lagchende voort, en ik had het ook in my-zelve gezworen, dat de thee, die gy van uwen vriend hebt medegebragt, zou genoten worden door u alleen. Toen gy dacht, dat ik haer op de straet wierp, goot ik haer in een beker, die buiten het venster stond. Die zelfde thee hebt gy nu gedronken, en het doet my leed, dat zy niet naer uwen smaek is.

By die opheldering werd Ho Fi zoo wit als een doode; zyn wezen plooide zich tot eene grimas, die zyne dierbare Slo-Sli verschrikt deed opvliegen; zyn mond ging wagewyd open, om het gedronkene weder uit te laten; zyn geheele persoon was een beeld van hevigen angst. Zoo bleef hy een oogenblik als versteend staen; toen gaf de schrik hem zyne beweging terug, en hy schreeuwde uit alle magt om water! water!

— Wat deert u? vroeg Slo-Sli

— Ik ben vergeven! vergeven! riep Ho-Fi, gillende.

— Vergeven!? vroeg Slo-Sli. Was die thee vergiftigd?

— Het witte goed, dat ik er op zag liggen, was dat vergif!?

— He! Hola! He! schreeuwde Ho-Fi naer buiten. Ik sta in vuer! Ik verbrand! In den naem van Fo! He! Hola! Spoedt u! Roept hulp! Brengt pappen, klismaes, braekpoeders! Hola! Ho!

Ieder schoot toe, om Ho Fi te helpen, die afgryzelyke gezigten trok, en als een bezetene rond liep. De doktor kwam — en bezorgde hem lucht. Afgemat door de inspanning en 't geweld hem aengedaen, om zyne maeg te ontlasten en de werking van het vergif te vernietigen, viel hy in een diepen slaep. — Toen hy weder ontwaekte, en zich herinnerde wat er gebeurd was, en wat hy gesproken had, poogde hy den indruk zyner woorden weder uit te wisschen. In de thee van zynen vriend, zeide hy, was een wonderbare, vlugge en krachtige geest, veel sterker in uitwerking, dan hy 't zich had kunnen voorstellen. Die thee had zyn verstand bedwelmd erger dan hy het ooit had ondervonden zelfs van ouden rystwyn. In zyne verbystering had hy zich verbeeld, dat zyne vrouw, zyne Slo-Sli hem had willen vergeven. Dwaze droom! Ydele vrees! — Ho-Fi en Slo-Sli elkander naer 't leven staen! Afgryzelyk denkbeeld! Wist hy dan niet, dat hy het leven was van haer leven, gelyk zy dat was van het zyne! — Maer hy zou dadelyk schryven aen den vriend, die hem deze thee had geschonken; hy zou hem zyne onvoorzigtigheid met nadruk onder het oog brengen; hy zou hem zeggen, dat als zyn hemelsche neef, de keizer, het ongeluk had een kopje van die thee te gebruiken, zeer zeker de inzender levendig geëmpaleerd zoude worden voor de deur van zyn huis.

De toon van goede trouw, waermede deze opheldering gegeven werden, stelde Slo Sli gerust; zoodat hare opgeruimdheid wederkeerde, naermate haer echtvriend beter werd. Ho-Fi had het te danken aen zyn gezond gesteld, dat hy ontsnapte aen de werking van het vergif, en aen de behandeling van drie Chinesche doktors.

Helaes! het was echter maer al te waer: de thee was vergiftigd geweest. De edele neef van den zoon des hemels, door zyn Keizerlyken bloedverwant zoo ryk beschonken voor elke bruiloft, en voor elke begrafenis, leefde in de innige overtuiging, dat hy niet te dikwyls zich die mildheid van zyn hemelschen achterneef ten nutte konde maken. Ruste dan niet op hem de heilige pligt om aen de milde bedoeling des Keizers naer zyn beste vermogen te beantwoorden? De edele Ho-Fi was ook geen vergiftiger uit blinde ingenomenheid met het vergif; elke andere wyze van dooden, of beter, elk ander middel om zyn levensplan te verwezenlyken, was hem even zoo lief. Hy dacht aen niets anders, dan om zich de gunst van zyn grootmoedigen bloedverwant waerdig te toonen, door er dikwyls gebruik van te maken.

Het geval had eenig opzien gebaerd in de stad. Men had er elkander de vermoedens in het oor gefluisterd, tot welke het gebeurde aenleiding gaf. De wyze Poo-Poo had er gemakkelyk iets van kunnen vernemen; maer die groote wysgeer was te zeer verdiept in de diepten der wetenschap, om belang te stellen in hetgeen er gebeurde op de onbeduidende oppervlakte van onze nietige planeet. Dat het huwelyk zyner dochter was gesloten naer de beginsels en regelen der verlichte théorie, die hy had uitgevonden, was genoeg voor zyne gerustheid. Hoe kon hy ook eenen man wantrouwen, die regt had den *gelen gordel* te dragen, en hemzelven hield voor den grootsten wysgeer van alle tyden en natiën?!

Er waren, bovendien, ook geene bewyzen. De Chinezen, hoe ervaren in menigerlei kunst, stonden by de Westersche volken nog ten achteren in de toepassing der scheikundige wetenschap. Zy dachten er nog niet aen, het walgelyk overschot van beenderen, pezen en vleesch van een reeds half